

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **FLOEL INVESTMENTS s. r. o.**, sídlem Brněnská 543, Modřice, zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Pokorným, sídlem Lidická 23b, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti: **I) IZOKRAT CZ, spol. s r. o.**, sídlem Vídeňská 136, Brno, zastoupená advokátem JUDr. Milanem Zábržem, sídlem Veverí 57, Brno, **II) G2 Development s. r. o.**, sídlem Bohuslava Martinů 11, Brno, **III) město Modřice**, sídlem nám. Svobody 93, Modřice, **IV) Z. H.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2023, č. j. JMK 63042/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2024, č. j. 31 A 60/2023 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce a osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad Šlapanice, Odbor výstavby, silniční správní úřad (dále jen „silniční správní úřad“), vydal dne 17. 2. 2022 rozhodnutí, kterým deklaroval, že asfaltová cesta nacházející se na pozemcích p. č. 537 v k. ú. Přízřenice, pozemku p. č. 2124/2 v k. ú. Modřice a části pozemku p. č. 1149/23 v k. ú. Modřice je veřejně přístupnou účelovou komunikací (dále též „posuzovaná komunikace“ či „sporná cesta“).

[2] Žalobce, který je vlastníkem pozemku parc. č. 1149/23 v k. ú. Modřice, napadl toto rozhodnutí odvoláním, ve kterém brojil zejména proti tomu, že by se veřejně přístupná účelová komunikace měla nacházet i na části jeho pozemku (který je v současnosti od ostatních dvou uvedených pozemků oddělen plechovým plotem na betonové podezdívce; stavba tohoto plotu nebyla povolena). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítal, že určená komunikace nesplňuje první a čtvrtý definiční znak veřejně přístupné účelové komunikace, tedy patrnost komunikace v terénu a nutnou komunikační potřebu.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Z podkladů založených ve správním spisu dle soudu jednoznačně plyne, že posuzovaná komunikace až do doby umístění pevných překážek ze strany žalobce představovala dopravní cestu patrnou nejen na pozemcích p. č. 537 a p. č. 2124/2, ale také na části pozemku p. č. 1149/23 ve vlastnictví žalobce.

[5] Zároveň zde existovala nutná komunikační potřeba pro používání posuzované komunikace, a to i přesto, že lze alternativně využívat komunikaci na ulici Tyršova. Dle judikatury totiž závěr o nenaplnění nutné komunikační potřeby nelze vyvodit pouze z existence jiné pozemní komunikace v okolí. Při porovnání obou komunikací musí správní orgán hodnotit například stav obou komunikací, jejich bezpečnost či konkrétní využívání v dané lokalitě. Žalobce zcela přehlíží skutečnost, že alternativní cesta je v posuzované věci rovněž umístěna na soukromých pozemcích. Při posuzování nutné komunikační potřeby tak bylo třeba vážit jednak objektivní stav jednotlivých komunikací (před případným svévolným zásahem do jejich užívání např. umístěním pevných překážek), jednak míru zásahu do práv vlastníků pozemků, na nichž jsou obě komunikace umístěny. Oba tyto aspekty silniční správní úřad řádně vyhodnotil. Ve správním řízení bylo prokázáno, že posuzovaná komunikace byla do umístění překážek standardně užívána chodci, osobními i nákladními automobily. Studie společnosti ARGEMA spol. s r.o. ze dne 28. 1. 2018 popsala několik nedostatků alternativní přístupové cesty na ulici Tyršova se závěrem, že celkový stav vozovky je po technické stránce z dopravního hlediska nevyhovující a nesplňuje parametry bezpečného provozu. Správní orgány vzaly v úvahu také rozdíl v přístupových vzdálenostech při užití posuzované komunikace a po ulici Tyršova – v případě chodců je vzdálenost po posuzované komunikaci ze zastávky Modřická cihelna 300 m, po ulici Tyršova 1,2 km. Krajský soud se ztotožnil rovněž se závěrem silničního správního úřadu, že vlastnické právo osob, v jejichž vlastnictví je komunikace nacházející se na ulici Tyršova, by bylo omezeno v mnohem větším rozsahu než vlastnické právo žalobce.

II. Důvody kasační stížnosti

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Nezákonnost rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení čtvrtého definičního znaku veřejně přístupné účelové komunikace, tedy otázky nezbytné komunikační potřeby. Tento znak se dle judikatury Nejvyššího správního soudu zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro které plní sporná cesta roli komunikační spojnice (viz srov. rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14, č. 3371/2016 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018 - 70, ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 As 53/2021 - 37). Správní orgány ani krajský soud však neshledaly jedinou konkrétní dotčenou nemovitost, ke které by byl znak nutné komunikační potřeby hodnocen.

[8] Stěžovatel zrekapituloval, že silniční správní úřad dospěl k závěru, že „*nutná komunikační potřeba jako jediný přístup z části Cesty v délce pozemku p. č. 1149/23 v k. ú. Modřice nebyla jednoznačně prokázána u žádného účastníka řízení*“. Správní orgán přesto komunikační potřebu konstruoval úvahami o tom, že „*doprava v areálu spol. BAUMIT, spol. s r. o., je koncipována s vjezdem z východní strany (ze silnice č. III/15277) a s výjezdem na Cestu na severní straně a přes ni zpět na silnici č. III/15277. Z tohoto pohledu se správní orgán domnívá, že jde o spojení nezbytné*“. Stěžovatel s tímto konstatováním nesouhlasí, neboť společnost BAUMIT, spol. s r. o. (dále jen „BAUMIT“) je účastníkem řízení, tedy u něj nebyla nezbytná potřeba komunikace shledána. Dále silniční správní úřad mlhavě konstatoval, že „*zaměstnanci firem VKV HORÁK a IZOKRAT používají Cestu*“.

[9] Žalovaný toto pochybení silničního správního úřadu neodstranil, pouze odkázal na odůvodnění jeho rozhodnutí. Znak nutné komunikační potřeby neshledal ve vztahu ke konkrétní nemovitosti ani krajský soud, který v této otázce uvedl, že žalovaný odkázal na podrobné hodnocení silničním správním úřadem provedené na str. 12 až 15 jeho rozhodnutí. Stěžovatel přitom odmítá konstatování krajského soudu, že uvedené hodnocení silničního správního úřadu v žalobě nijak věcně nezpochybnil.

[10] Podle stěžovatele krajský soud chybně uzavřel, že „*nutná komunikační potřeba v posuzované věci neplyne z úplné absence jakéhokoliv jiného přístupu k nemovitostem v dané lokalitě, nýbrž z absence takového alternativního přístupu, který by byl s ohledem na svůj objektivní stav a míru zásahu do práv vlastníků pozemků, na nichž se obě porovnávané komunikace nacházejí, vhodnější*“. Podle stěžovatele však jakéhokoliv porovnávání dvou alternativních komunikací lze učinit pouze ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Jelikož však nebyla nutná komunikační potřeba u žádného z účastníků řízení jednoznačně prokázána, nebylo možno ani uvedené porovnání.

[11] I kdyby stěžovatel připustil možnost provést porovnání posuzované komunikace s alternativní komunikací nacházející se na ulici Tyršova, závěr krajského soudu, že posuzovaná komunikace je vhodnější, je zcela v rozporu s provedeným dokazováním. Ulice Tyršova pokojně slouží dopravnímu provozu po desetiletí; není pravda, že by provoz na této ulici vyvolalo až umístění překážek na posuzované komunikaci. Krajský soud zejména přehlédl prostorové poměry obou srovnávaných komunikací. Zatímco ulice Tyršova umožňuje oboustranný provoz, sporná cesta nikoliv. Výkresy studie ARGEMA spol. s r.o., ze kterých krajský soud vyšel, jsou pouze zobrazením studie, nikoli zakreslením reality: zatímco studie uvažuje šířku komunikace (sporné cesty) $3,5 + 1,5 = 5$ metrů, posuzovaná komunikace na straně směrem do ul. Tyršova má na pozemku stěžovatele

určenu šířku 1,3 m; s připočtením šířky parcel 537 k. ú. Přízřenice a parc. č. 2124/2 k. ú. Modřice jako takových, bez zohlednění částečného zastavění p.č. 537 nepovolenými stavbami plotu, „chodníku“ apod., 2,45 m, zde činí celková šířka komunikace nikoli 5 metrů, ale 3,75 metru. Sporná cesta tedy umožňuje toliko jednosměrný provoz, eventuálně obousměrný provoz s řízením světelnými signály. Navíc se jedná o účelovou komunikaci bez vozovky, na jejíž povrch byl pouze v letech 2005 až 2006 částečně nalit asfaltobeton, nemá projektovanou žádnou nosnost. I tento aspekt tak vylučuje rozsah provozu těžkých motorových vozidel do nemovitostí či areálů umístěných na nebo při ul. Tyršově.

[12] Je pak zcela nerozhodné, zda pro automobilovou dopravu činí délka cesty po ul. Tyršova 1,2 km, zatímco pozemek žalobce je dlouhý ca. 94 m (bod 41 napadeného rozsudku). Navíc není vůbec ani uvedeno, odkud kam, tedy k jaké konkrétní nemovitosti, jsou tyto vzdálenosti uvažovány. Pokud chtěl soud porovnávat bezpečnost provozu, měl ji vyhodnotit rovněž ohledně posuzované komunikace, což neučinil. Nestalo se tak ani v návrhu Policie ČR z 25. 9. 2015 č.j. 199519.4/ČJ-2015-06000-kol na řešení provozu při ul. Brněnská jako jednosměrné s omezením hmotnosti vozidel do 2,5 tuny (obsaženém ve správním spisu).

[13] Stěžovatel připustil, že z judikatury plyne, že okolnost nesporné účelové komunikace na soukromém pozemku neznamená absenci alternativní cesty. Krajský soud však hodnotil existenci komunikace na jiných pozemcích v bodu 29 a bodu 43 napadeného rozsudku protichůdně, v rozporu se zásadou rovnosti a nestrannosti, vždy v neprospěch stěžovatele.

[14] Dále soud nesprávně posoudil otázku, zda není nutná komunikační potřeba naplněna již nesporně existující veřejně přístupnou komunikací na pozemcích parc. č. 537 k. ú. Přízřenice a parc. č. 2124/2 k. ú. Modřice, resp. jestli bylo nutno do ní zahrnout i určitou část pozemku stěžovatele parc. č. 1149/23 v k. ú. Modřice (tedy zda nezbytná komunikační potřeba existovala i na části pozemku stěžovatele) a v jakém rozsahu. Podle judikatury však nemusí požadavek nezbytné komunikační potřeby splňovat ani celá plocha zpevněné komunikace. V posuzované věci je pro provoz chodců či cyklistů zcela postačující šířka komunikace bez části jeho pozemku.

[15] Dle stěžovatele soud nesprávně uzavřel, že ve správním řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Některé důkazy hodnotily správní orgány jednostranně, v neprospěch stěžovatele. Jedná se o důkazy z let 2005 a 2006, které shodně vyznívají tak, že se komunikace nacházela na pozemcích parc. č. 2124/2 v kat. úz. Modřice a parc. č. 537 v kat. úz. Přízřenice. O pozemku stěžovatele p. č. 1149/23 v nich není žádná zmínka. Konkrétně jde o tyto důkazy, které krajský soud (ani žalovaný) nijak nevyhodnotil: Ohlášení (společnosti IZOKRAT CZ, spol. s r.o., dále jen „IZOKRAT“) udržovacích prací na veřejně přístupné účelové komunikaci Brno-Přízřenice p.č. 537 a Modřice p.č. 2124/2, technická zpráva těchto udržovacích, Sdělení k ohlášení stavebních úprav ÚMČ Brno-jih SSÚ/1488/06/Hr-S ze dne 31. 3. 2006. Na tyto důkazy pak navazuje přípis odboru dopravy MMB č.j. MMB/0318816/2016 ze dne 17. 8. 2016, který krajský soud považoval za nerelevantní.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

pokračování

[16] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, a navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[17] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření uvedla, že se krajský soud řádně vypořádal se všemi žalobními body, a navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost **není** důvodná.

[20] Na úvod kasační soud připomíná, že veřejně přístupná účelová komunikace je kategorií pozemní komunikace, k jejímuž vzniku, na rozdíl od ostatních kategorií uvedených v § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, postačuje naplnění jejich definičních znaků. Vzniká přímo ze zákona, nezávisle na nějakém správním rozhodnutí. Definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace, které musí být splněny všechny současně, jsou: 1) jedná se o stálou a v terénu patrnou dopravní cestu určenou k užití vozidly nebo chodci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; 2) tato cesta slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; 3) vlastník pozemku, na kterém je cesta, alespoň konkludentně souhlasil s obecným užíváním pozemku [viz např. nález ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 (N 2/48 SbNU 9), bod 33]; 4) je dána nutná komunikační potřeba, takže komunikace představuje nezbytnou spojnicí pro vlastníky konkrétních nemovitostí (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, čj. 6 As 213/2015 - 14, č. 3371/2016 Sb. NSS, bod 9).

[21] V nyní posuzovaném případě stěžovatel zpochybňuje naplnění poslední z uvedených podmínek. Z judikatury vyplývá, že nutná komunikační potřeba není dána, „*existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva.*“ V takovém případě „*je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům*“ (opět nález II. ÚS 268/06, bod 34). Nutná komunikační potřeba se zkoumá ve vztahu k dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní funkci komunikační spojnice (viz stěžovatelem připomínaný rozsudek NSS č. j. 6 As 213/2015 - 14, bod 9).

[22] Rozhodovací praxe kasačního soudu dále dovodila, že závěr, že není naplněna komunikační potřeba, jako jeden ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace, nelze dovodit pouze z existence jiné pozemní komunikace v okolí. Při porovnání obou komunikací musí správní orgán hodnotit i další skutečnosti, jako například stav obou komunikací, jejich bezpečnost či konkrétní využívání v dané lokalitě, nikoliv pouze rozdíl ve vzdálenostech. Komunikace přitom musí správní orgán hodnotit z pohledu těch, kteří je skutečně využívají, tedy nikoliv pouze z pohledu motoristů, ale případně i z pohledu

cyklistů či pěších (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022 - 56, č. 4377/2022 Sb. NSS).

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítá, že správní orgány ani krajský soud neposuzovaly otázku nezbytné komunikační potřeby ve vztahu *ke konkrétním dotčeným nemovitostem*, jak to vyžaduje citovaná judikatura. Této námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit, naopak je přesvědčen, že správní orgány a následně i krajský soud posoudily věc zcela v souladu s uvedenou rozhodovací soudní praxí. Silniční správní úřad již v úvodu svého rozhodnutí vyjmenoval účastníky řízení, které označil jako *uživatele sporné cesty z nutné komunikační potřeby*, jimiž jsou vlastníci přilehlých pozemků (jako např. společnost BAUMIT, IZOKRAT atd.). Je tedy zřejmé, že posuzoval nezbytnost komunikační potřeby sporné cesty právě k dotčeným nemovitostem ve vlastnictví vyjmenovaných účastníků řízení.

[24] Silniční správní úřad na str. 12 svého rozhodnutí konstatoval, že *nutná komunikační potřeba jako jediný přístup z části sporné cesty v délce pozemku p. č. 1149/23 v k. ú. Modřice nebyla jednoznačně prokázána u žádného účastníka řízení*. Na tento závěr stěžovatel několikrát odkazuje v kasační stížnosti a vyvozuje z něj, že správní orgány ve skutečnosti neshledaly nutnost komunikační potřeby posuzované komunikace ve vztahu k žádným konkrétním nemovitostem. Tak tomu ovšem nebylo, podstatou uvedeného konstatování je, že posuzovaná komunikace nepředstavuje *jedinou* možnost přístupu k dotčeným nemovitostem, nýbrž zde existuje ještě alternativní cesta - komunikace vedoucí po ulici Tyršova (o tom ostatně v řízení nebylo sporu). Jedná se však taktéž o komunikaci nacházející se převážně ve vlastnictví soukromých osob, a proto bylo nutno ve smyslu výše uvedené judikatury zvážit, která z alternativních přístupových cest je vhodnější.

[25] Dále silniční správní úřad ve svém rozhodnutí specifikoval, že nezbytnost spojení po posuzované komunikaci shledal zejména v souvislosti s dopravou v areálu spol. BAUMIT a také upozornil na to, že spornou cestu používají zaměstnanci docházející do společností VKV HORÁK s. r. o. (dále jen „VKV HORÁK“) a IZOKRAT. I z tohoto vyjádření (vedle toho, že silniční správní úřad vyjmenoval jednotlivé vlastníky dotčených nemovitostí – účastníky řízení) je tedy zřejmé, k jakým konkrétním nemovitostem měla posuzovaná cesta vést, resp. ke kterým nemovitostem měla plnit roli „nezbytné komunikační potřeby“. Na stejném skutkovém půdorysu posuzoval věc také žalovaný a následně i krajský soud. Ani jim tedy nelze vytknout, že by v tomto ohledu pochybili.

[26] Krajský soud tedy stěžovateli správně vysvětlil, že závěr o nenaplnění nutné komunikační potřeby nelze vyvodit pouze z existence jiné (alternativní) komunikace v okolí. Rovněž soud případně poznamenal, že žalovaný v posouzení otázky nutné komunikační potřeby odkázal na hodnocení silničního správního úřadu provedené na str. 12 až 15 jeho rozhodnutí, a bylo tak na stěžovateli, aby toto hodnocení v žalobě věcně zpochybnil. Ačkoliv stěžovatel nyní tvrdí, že tak učinil, Nejvyšší správní soud ověřil, že jeho žalobní argumentace zůstala spíše v obecné rovině (viz str. 3 až 5 žaloby). Krajský soud v reakci na stěžovatelovo tvrzení, že příjezd pro všechny subjekty na konci ul. Tyršově, včetně společností BAUMIT, VKV HORÁK a IZOKRAT, již dlouhodobě funguje po ulici Tyršova, zdůraznil, že rovněž tato komunikace je umístěna převážně na soukromých pozemcích, a tedy v obou případech se jedná o zásah do vlastnických práv soukromých osob. Tuto skutečnost však stěžovatel v průběhu řízení před soudy zcela

pokračování

opomíjí. Krajský soud správně přistoupil k porovnání obou alternativních komunikací a dle kasačního soudu se zcela přesvědčivě vypořádal s žalobními námitkami směřujícími proti tomuto posouzení provedenému správními orgány (viz zejména bod 40 napadeného rozsudku).

[27] K námitce stěžovatele, že krajský soud přehlédl prostorové poměry (šířku) obou srovnávaných komunikací, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud neměl důvod se této otázce věnovat, neboť k ní nesměřovala žalobní argumentace. Stejně tak stěžovatel v žalobě neuváděl, že sporná cesta nemá projektovanou žádnou nosnost, jak nyní tvrdí v kasační stížnosti. Těmito otázkami se proto nebude nyní zabývat ani kasační soud, neboť jde o nepřípustné námitky (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pro úplnost kasační soud uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na důvody, pro které považoval komunikaci na ulici Tyršova za méně vhodnou. Podrobné srovnání obou komunikací, i z hlediska bezpečnosti provozu, provedl ve svém rozhodnutí rovněž silniční správní úřad. Jejich závěry však stěžovatel v kasační stížnosti nijak konkrétně nezpochybnil.

[28] Stěžovatel rovněž v reakci na znění odst. 41 napadeného rozsudku namítl, že je nerozhodné, zda pro automobilovou dopravu činí délka cesty po ul. Tyršova 1,2 km, zatímco pozemek žalobce je dlouhý ca. 94 m. K tomu je třeba uvést na pravou míru, že krajský soud v odst. 41 hodnotil poměrování zásahu do vlastnického práva stěžovatele se zásahem do vlastnického práva vlastníků pozemků, na nichž je umístěna ulice Tyršova. Zdůraznil přitom, že zatímco v případě stěžovatele se jedná o pruh pozemku (lichoběžníkového tvaru) široký 1,3 m až 3,3 m a dlouhý cca 94 m, v případě ulice Tyršovy silniční správní úřad zjistil, že většina pozemků, na nichž se tato ulice dlouhá 1,1 km nachází, je v soukromém vlastnictví. Krajský soud proto potvrdil závěr správních orgánů, že vlastnické právo těchto osob by bylo omezeno v mnohem větším rozsahu než právo stěžovatele. Otázku míry zásahu do vlastnických práv vlastníků pozemků, na nichž jsou srovnávané komunikace umístěny, však stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozporuje.

[29] Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by krajský soud v různých bodech napadeného rozsudku rozporně hodnotil existenci komunikace na jiných pozemcích. V bodě 29, na který stěžovatel odkazuje, se krajský soud zabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, přičemž konstatoval, že žalovaný neopomenul *argumentaci směřující k tomu, že by komunikace při akceptaci její šíře dle prvostupňového rozhodnutí nutně musela vést i po části pozemků p. č. 2194 a 2195*. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný na tuto námitku reagoval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Soud se na tomto místě touto otázkou sám nezabýval, pouze konstatoval, že rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu není nepřezkoumatelné. Jelikož zde tedy krajský soud nevyjádřil žádný věcný názor ohledně existence komunikace na jiných komunikacích, nemůže být jeho vyjádření v rozporu s tvrzením uvedeným v bodě 43 rozsudku, jak se stěžovatel domnívá.

[30] Kasační soud je shodně s krajským soudem přesvědčen, že správní orgány dostatečně prokázaly naplnění podmínky nutné komunikační potřeby ve vztahu k celé šíři posuzované komunikace, tj. i ve vztahu k pozemku stěžovatele. Stěžovatel přitom tyto důvody ve své žalobě a ani nyní v kasační stížnosti nijak konkrétně a relevantně nezpochybnil. K jeho tvrzení, že pro pohyb chodců a cyklistů je zcela dostatečná posuzovaná komunikace bez zahrnutí pozemku stěžovatele, kasační soud poznamenává, že správní orgány shledaly nutnou komunikační potřebu nikoliv pouze ve vztahu k těmto účastníkům dopravního

provozu. Z rozhodnutí silničního správního úřadu vyplývá, že sporná cesta byla využívána (před umístěním plotu kolem roku 2016) pro napojení stávajících areálů průmyslové zóny rovněž osobními a nákladními automobily.

[31] Nelze přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. že správní orgány hodnotily některé důkazy jednostranně. Konkrétně stěžovatel upozorňuje na důkazy, které dle jeho názoru měly svědčit o tom, že část posuzované komunikace nacházející se na jeho pozemku nelze považovat za součást veřejně přístupné účelové komunikace. Nejvyšší správní soud nicméně souhlasí s krajským soudem, že přípis Magistrátu města Brna, odboru dopravy, ze dne 17. 8. 2016, nebyl pro posouzení věci relevantní, neboť se jednalo o toliko předběžné hodnocení širě posuzované veřejně přístupné účelové komunikace provedené tímto správním orgánem. Stejně tak nebyly rozhodné další stěžovatelem uváděné důkazy. Skutečnost, že společnost IZOKRAT v ohlášení udržovacích prací z roku 2006 uvedla, že se mají udržovací práce týkat pouze komunikace nacházející na pozemcích p. č. 537 a 2124/2 (tedy nikoliv i pozemku stěžovatele), totiž nevypovídá nic o tom, v jaké šíři zde skutečně existuje veřejně přístupná účelová komunikace. Ze stejného důvodu není pro posouzení věci podstatná ani související technická zpráva o těchto udržovacích pracích či sdělení k ohlášení stavebních úprav ze dne 31. 3. 2006.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení jim však soud žádné povinnosti neuložil, a proto rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu